

de at få sådan nogle ting gennemført end at købe aflad i offentligheden med ændringsforslag, man er sikker på bliver stemt ned.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jamen det er klart, at forhandlingerne jo har strakt sig over meget lang tid, og at SF og Enhedslisten i høj grad har kørt parløb i forhold til en række af de forbedringer, som er kommet ind i lovene. Det vil jeg gerne medgive hr. Villy Søvndal.

Men det, der har været problemet, og som vi også forholder os til, er jo, at hvis man ser lovforslagene som et samlet kompleks, og hvis man ser det sigte, der har været fra ministerens side – nemlig ønsket om at lave et forlig, som både Venstre, De Konservative, regeringen og så selvfølgelig også gerne SF kunne stemme for – er det klart, at når man har det som udgangspunkt som minister, så er det muligt, at man får et flertal, men kvaliteten af det, der kommer ud på den anden side, bliver naturligvis også derefter, fordi det på en række punkter er ganske upræcist, hvor man vil hen, og hvor man klarer problemerne ved at skrive problemerne over i bemærkningerne i stedet for at skrive dem i lovteksten.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der har været forskellige bemærkninger fra tre ordførere, og dem vil jeg lige begynde med at give nogle ord med på vejen.

Hr. Tom Behnke beklagede, at forløbet havde været sådan, at han ikke syntes, der havde været tid nok til at behandle lovforslagene. Hr. Tom Behnke fik det fremstillet, som om det i virkeligheden først havde været fra den 16. april, da lovforslagene blev fremsat i Folketinget, at der havde været mulighed for Fremskridtspartiet, der ikke har siddet med i forhandlinger, at gå ind i en vurdering af lovforslagene.

Sådan synes jeg ikke man kan fremstille det. Det var jo faktisk sådan, at grundmodellerne for de forslag, vi behandler i dag, blev sendt ud til høring i august-september sidste år. Der var en høringsrunde med høringssvar, og forslagene blev så bearbejdet og blev igen sendt ud til en ny høringsrunde i marts måned. Da var de jo frit tilgængelige for alle og kunne læses og bearbejdes.

Og de ændringsforslag, der er kommet til nu, gør jo ikke den helt store forskel i forhold til hele

grundmodellen. Det burde i hvert fald være sådan, at man kunne nå at sætte sig ind i dem i betragtning af, at man har haft ganske lang tid til selve lovforslagene.

Til hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup, der begge sagde, at de gerne havde set en samlet reform, vil jeg sige, at det her jo under alle omstændigheder er et meget vigtigt skridt i retning af en mulighed for en større harmonisering med sociale ydelser på andre ministeriers område. Og det, der har ligget i det, når man har snakket om en samlet reform, var en mulighed for at harmonisere de sociale ydelser med ydelser på andre områder.

Og jeg kan i hvert fald glæde mig over, at der nu er lavet nogle ændringer, som så bredt et flertal er enige om er fremskridt; jeg fristes lidt til at sige: Nåh ja, men mens nogen snakker, så handler vi. Og det er da i orden at snakke, men jeg er glad, bare der bliver handlet og vi er enige om de handlinger.

Så havde både hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup nogle kommentarer til lov om aktiv socialpolitik. Jeg synes, det er påfaldende, at man taler, som om kontanthjælpsmodtagere, der skal aktiveres, kun har pligter og ingen rettigheder. Det er egentlig et bevis på, hvor godt et vel-færdssamfund vi har, at man glemmer, at selve det, at vi har den kontanthjælp, vi har, er en ret-tighed. Når man snakker pligter og rettigheder, så er det jo sådan, at man yder en indsats, at man har en pligt til at yde noget for den ret-tighed, man har, nemlig en retsbestemt ydelse, som man får udbetalt, når man ikke selv kan tjene sine penge.

Jeg synes også, det er vigtigt ud fra de grundholdninger, hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup har, at hæfte sig ved, at der her bliver nogle forbedringer for kontanthjælpsmodtagere. De får en ankeadgang, hvor man så hæfter sig ved, at den ikke får opsættende virkning, men anken vil nu blive behandlet hurtigt efter de regler, der er. Og der bliver mulighed for en aktiveringsfri periode, hvor man ikke står til rådighed.

Det er jo også vigtigt at huske på, at for mange er det her netop en mellemstation, der skal føre til, at de bliver klar til at tage et arbejde. Og mange af de undersøgelser, der er lavet, viser jo faktisk også, at aktivering bærer frugt: at der er flere, der kan få et arbejde og kommer i uddannelse, end hvis de ikke var blevet aktiveret.

Jeg mener ikke, det er rigtigt, som hr. Villy Søvndal siger, at f.eks. lederne af forsorgshjemmene har vendt sig imod aktiveringen. Jeg vil